

מסכת ראש השנה

פרק ב משנה ו

פִּיצֵד בּוֹדֵקִין אֶת הָעֵדִים. זֶיג שָׁבָא רֵאשׁוֹן, בּוֹדֵקִין אוֹתוֹ
רֵאשׁוֹן. וּמַכְנִיסִין אֶת הַגָּדוֹל שָׁבֶהָן וְאוֹמְרִים לוֹ, אָמֵר, פִּיצֵד
רְאִיתָ אֶת הַלְבָנָה, לִפְנֵי הַחֲמָה אוֹ לְאַחַר הַחֲמָה, לְצִפּוֹנָה אוֹ
לְדְרוֹמָה, כַּמָּה הָיָה גְבוּהָ וּלְאַיִן הָיָה נוֹטָה, וְכַמָּה הָיָה רָחֵב. אִם
אָמֵר לִפְנֵי הַחֲמָה, לֹא אָמֵר כָּלוּם. וְאַחֲרַיִךְ הָיוּ מַכְנִיסִים אֶת
הַשְּׁנִי וּבּוֹדֵקִין אוֹתוֹ. אִם נִמְצְאוּ דְבָרֵיהֶם מְכֻוָּנִים, עֵדוּתוֹ
קִיָּמָה. וְשָׁאֵר כָּל הַזּוּגוֹת שׁוֹאֲלִין אוֹתָם רֵאשִׁי דְבָרִים, לֹא
שְׁהִיוּ צָרִיכִין לָהֶן, אֲלֵא כִּדִּי שְׁלֹא יֵצְאוּ בְּפִחֵי גִפְשׁ, בְּשִׁבְלִי
שְׁיֵהוּ רִגְלִים לְבֹא: